

at naae en Forstaaelse paa Finantsloven osv., at denne Vansteligheid ikke kan være grundet i, at Finantsloven er for tnap. Det er den ikke. Den er bygget over en finantsiel Betragtning, der er den samme som Landsthingets, nemlig den Betragtning, at der ikke bør være nogen virkelig Underbalance paa Budgettet. Men paa den anden Side er man jo ogsaa gaaet saa vidt, at man omtrent har optaget Alt, hvad man med Næmlichkeit kunde vente at faae ind. Naar der altsaa er Uenigheds punkter tilbage paa denne Finantsloov — og det er der utvivlsomt, det er jo sagt ved Sagens anden Behandling, og det er jo ogsaa ganske klart og vist — da er det ikke begrundet i en overdreven Spar-sommelighed eller Uvillie til at fremme nyttige Foranstaltninger, men det er begrundet i en Uenighed med Hensyn til konstitutionelle Spørgsmaal og en Uenighed med Hensyn til de store militære Ud-gifter, navnlig til Kjøbenhavns Befæstning, altsaa Spørgsmaal, som nu have været behandlede her i denne Samling, og som gjentagne Gange ere drøftede her, og som jeg derfor ikke tror, at det er nødvendigt eller nyttigt at komme ind paa. Disse Spørgsmaal staa jo for Die-blikket som de egentlige og som de eneste virkelige Konflikt punkter, og det er dem, hvorom Striden dreier sig her. Jeg tillader mig at fremhæve det, fordi jeg lægger en vis Vægt derpaa. Det tror jeg er konstateret gennem hele denne Samlings Behandling baade indenfor de enkelte Love og ved Budgettets Behandling, at det, det egentlig dreier sig om, er ikke Kampen om eller Spørgsmaalet om Ministeriets Personer. Det er ikke Dvsstet om at fjerne den eller de Ministre der giver nogensomhelst Grund til Kamp. Jeg tror, at det er meget klart kommet frem, at i Spørgsmaalet om Ministeriets Sammensætning og Udneevnelse har der fra Oppositionens Side ikke været lagt nogensomhelst Hindring i Veien eller gjort noget Forsøg paa at gjøre en Indflydelse gjældende, det kunde opfattes som stridende mod Hs. Maj. Kongens fuldkommen frie Valg af sine Ministre. Jeg tror, det er nyttigt, at Oppositionen ikke har gjort det, og jeg tror, der er nyttigt, det kommer frem, ikke fordi jeg vil bruge det i en Polemik, men fordi jeg mener, at Erkendelsen heraf fra alle Sider er et væsentligt Middel til at lette en Forstaaelse af vor Forfatning og af det konstitutionelle Liv her hjemme for dem, der virkelig ville en saadan Forstaaelse. Det gaar jeg ud fra, at det store Flertal fra alle Sider virkelig ønsker. De Tilbud, der ere gjorte fra Oppo-

sitionens Side i Løbet af det sidste Aar, nemlig at vi være villige til at forhandle med den Regjering, som Hs. Maj. Kongen udneevnte, og at vi være villige til at forhandle Sagerne saglig, tror jeg, at Enhver skal indrømme, at Oppositionen har holdt i fuldt Maal og fuldt ud, og det saavel før som efter Oplosningen. I saa Henseende er der ingen Forandring. Men paa den anden Side skal jeg heller ikke lægge Stjul paa, at Oppositionen lige saa fast maa staa paa, at den ikke frasalder de Forbringere, den har stillet, nemlig Anerkendelsen af dette Things fulde konstitutionelle Ret med Hensyn til de Bevillinger, der forlanges paa Finantsloven, af provisorisk Natur, jeg mener selvfølgelig Bevillinger, der staa i Forbindelse med foreløbige Love og disse Loves Behandling her i Thinget og dette Things fuldstændige Frihed i Behandlingen af disse Love, saavel som Thingets Standpunkt med Hensyn til Indstrænkningen af de store Forbringere til militære Ministerier og særlig Kjøbenhavns Befæstning. Jeg tror nemlig, at Forlig fremmes, og at den endelige Forstaaelse om de konstitutionelle Forhold fremmes fuldt saa meget ved, at man er klar paa, hvad Modstanderne fordrer. Derfor er det mig i Dag om at gjøre at faae det klart frem, hvad vi gjøre af Indrømmelser for at lette Forstaaelsen, vedrørende Ministeriets Personer og Sagens rent saglige Behandling. Jeg tror, det er nyttigt, at det staa klart, hvad vi maatte betragte som nødvendigt for derpaa at kunne bygge et varigt Forlig, og det er det, man skulde naae; et blot, hvad jeg vilde kalde raadent Forlig, som igjen medfører Strid efter ganske kort Tids Forløb, er ingen Nytte til. Vi have nu tilbragt over 10 Aar, ja 14—15 Aar maasse snarere, som ville være fuldstændig spildte for Landets Udvikling, ja mere end spildte, til Fortræd for Landet, dersom de ikke bragte det Resultat, at man kom til at fœestaa hinanden, Parterne og Forfatningen, saaledes, at der var Mulighed for frugtbar Samarbejde i Fremtiden. Er det naaet, mener jeg, at disse 15 Aar ikke ere spildte, men overordentlig vel anvendte. Der vil være saadanne 15 Aar i enhver Nations Liv at gaa igjennem, naar den har faaet en ny Forfatning, og saadanne have vi jo været lykkeliggjorte med flere af lige siden 1849. Det er disse Krisis- eller Læreaar, man ikke undgaar; men skulle disse 15 Aars Resultat være, at vi fik et Forlig uden Resultat, og at man altsaa skulde begynde igjen, vilde Arbejdet være spildt. For imidlertid at undgaa dette er det ikke nok, at der er Beredvillighed fra Oppositionens Side til at gjøre det klart, at der fra den ikke er Noget, der